

[Fibiger.]

egen arbejdsløshedskasse uden at risikere at blive afskediget. Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen talte om, at det af ham anførte var kærnen i sagen. Nej, det, der er kærnen i sagen, er, om arbejdere, som staten beskæftiger, absolut skal stå i et bestemt fagforbund eller en bestemt arbejdsløshedskasse. Hvis det er tilfældet, er borgerne her i landet ikke ligestillet, så strider det mod grundlovens bestemmelse om lige adgang til erhverv, arbejde og beskæftigelse.

Jeg ønsker ikke i dag at komme nærmere ind på lovforslaget, det vil jo blive henvist til et udvalg, og dér må man så se at finde en løsning. Den højtærede arbejdsminister afviste ikke en drøftelse af spørgsmålet, heller ikke den ærede ordfører for socialdemokratiet (Gustav Pedersen) afviste en videre drøftelse i udvalget, således at man kunne finde en løsning, hvorved K.D.F. og kristelig arbejdsløshedskasse på en eller anden måde kunne blive ligestillet med de andre kasser.

Jeg tror, at man virkelig skal gøre sig anstrengelse for at se at nå til et resultat dér, så at man ikke fremtidig oplever dette med forfølgelse af folk, der absolut ikke vil være i en bestemt del af en fagorganisation. Jeg synes ikke, tiden er til denne ensretning, der må være en vis frihed på dette område.

Inden jeg går over til det specielle spørgsmål, der ligger for, om afskedigelse af visse arbejdere, vil jeg sige, at når man fra 1927 til 1937, altså i 10 år, havde det sådan, at kristelig arbejdsløshedskasse var statsanerkendt sammen med de andre, så har vi jo erfaring for, hvordan det er gået. Den højtærede arbejdsminister og også det ærede medlem hr. Gustav Pedersen ruller op, hvordan det kan gå: folk, som har stadigt arbejde, vil slutte sig sammen i en kasse, og så unddrager de sig solidariteten overfor de andre, hvoraf følgen atter kan blive, at en kasse bliver insolvent og ikke kan klare sine forpligtelser. Ja, men det er jo slet ikke sket i løbet af de 10 år. Hvis der forelå noget i den retning, hvis man kunne påpege, at der var sket noget sådant frygteligt med hensyn til opbygningen af hele arbejdsløshedskaessystemet her i landet, så kunne jeg forstå, at man måtte tage spørgsmålet op og se at få det klaret og få forholdet ændret på en eller anden måde, men det har der jo ikke været tale om. Det hele har indskrænket sig til, at netop de mennesker har stået i K.D.F. og kristelig arbejdsløshedskasse, som på grund af deres reli-

giøse overbevisning har ønsket at stå der. Det må man jo ikke glemme. Vi taler om her i landet, at man skal have lov til frit at tænke, tro og tale, og hvad man siger så smukt i foredragene. Ja, det er meget godt, at man har lov til at tro, hvad man vil, men hvis man skal forfølges og skal undrages arbejde derfor, så er det småt med friheden, så er der ikke ens ret for alle her i landet, og sådan skulle vi dog gerne have det. Man må ikke glemme, at Kristeligt dansk Fællesforbund er stiftet på et helt andet grundlag end de andre fagforeninger. Det er af religiøs overbevisning, at de ønsker at slutte sig sammen med deres egne fæller. Der er altså nogen, som har en sådan indstilling. Man kan sige, at den er forkert, og den højtærede arbejdsminister hævder, at det er helt meningsløst, og at de pågældende arbejdere kan godt stå sammen med alle andre. Ja, det kan den højtærede arbejdsminister mene, og det kan jeg mene, og det kan mange andre mennesker mene, men hvis de ikke selv mener det, så er det faktisk ligegyldigt, hvad alle de andre mener. Hvis det virkelig er en samvittighedssag for dem, at de er blandt deres trosbrødre og kan danne en sådan kasse, hvorfor skulle de så ikke have lov til det i et frit land? Det forekommer mig at være helt meningsløst.

Der var en journalist fra „Berlingske Tidende“ oppe at interviewe disse mennesker, og de fortalte jævnt og naturligt om, hvordan det var gået til, at de var gået ud af Dansk Arbejdsmands Forbund og var gået over i kristelig arbejdsløshedskasse. De fortæller, at der gik en kristelig vækkelse hen over sognet og egnen, og de blev omvendt, og da de blev det, så mente de, at så måtte deres plads være indenfor deres rækker, som var deres trosbrødre. Derfor melder de sig ud af Dansk Arbejdsmands Forbund og melder sig ind i Kristeligt dansk Fællesforbund og kristelig arbejdsløshedskasse, og da de så havde gjort det, så rører Dansk Arbejdsmands Forbund på sig og siger: så kan I ikke have arbejde i klitvæsenet. Sagen bliver sendt her over til ministeriet, og det bliver godkendt, at de afskediges.

Jeg spørger den højtærede regering og ærede medlemmer: Kan der virkelig være nogen mening i, at man foretager noget sådant? Kan Dansk Arbejdsmands Forbund eller dets arbejdsløshedskasse være i fare, eller kan den lide nogen skade ved, at der er nogle få hundrede eller tusinde mennesker her i landet, der har den opfattelse, at det er rigtigt at foretage det, som de har gjort? Kan de ikke stå i denne kasse, uden at de